

Sygn. akt VI ACa 962/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Jan Szachułowicz

Sędzia SA – Teresa Mróz

Sędzia SA – Beata Waś (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Ewelina Murawska

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko G. G.

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 10 kwietnia 2013 r.

sygn. akt XVII AmC 8337/12

oddala apelację.

Sygn. akt VI ACa 962/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 sierpnia 2012 r. J. P. domagał się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia o treści: (...) uznaje, że złożenie zamówienia jest równoznaczne z zapoznaniem się z regulaminem i jego akceptacją oraz wyrażeniem zgody na przetwarzanie danych osobowych w celu realizacji danego zlecenia i do wystawienia faktury VAT na zakupione towary bez podpisu odbiorcy”, zawartego w rozdziale IV pkt 10 wzorca umowy zatytułowanego Regulaminu, którym posługiwał się pozwany - G. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w M.. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Powód wskazał, że pozwany wprowadził sporny wzorzec umowy do obrotu prawnego, publikując go na prowadzonej przez siebie stronie internetowej, dostępnej pod adresem (...).

Pozwany w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa. Podniósł, iż od 11 stycznia 2011 r. nie prowadzi działalności gospodarczej od, zatem nie było możliwe zawieranie umów z konsumentami na podstawie załączonego przez powoda wzorca umowy.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 r. wydanym w sprawie z powództwa J. P. przeciwko G. G. o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił powództwo, zaś koszty sądowe w zakresie opłaty stałej od pozwu, od uiszczenia, której powód był zwolniony z mocy prawa przejął na Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy ustalił, że pozwany posługiwał się w obrocie z konsumentami Regulaminem, w którym znajdowało się kwestionowane przez powoda postanowienie umowne, jednakże zaprzestał on stosowania ww. wzorca umowy wcześniej niż na sześć miesięcy poprzedzających wniesienie pozwu w niniejszej sprawie.

Sąd I instancji wskazał też, że w przedmiotowym postępowaniu to na stronie powodowej ciążył obowiązek udowodnienia faktu stosowania przez pozwanego wzorca w okresie sześciu miesięcy przed wytoczeniem powództwa, ocenił natomiast, że powód stosowania przez pozwanego kwestionowanego wzorca umowy na sześć miesięcy wcześniej niż wniesienie pozwu nie wykazał.

Sąd Okręgowy zaznaczył przy tym, że „stosowanie” wzorców umów w rozumieniu art. 479³⁹ k.p.c. należy wiązać z momentem zawierania umów, nie zaś z samym wykonywaniem przez strony postanowień umowy zawartej z użyciem tego wzorca.

Wobec powyższego, uznając, że pozew w niniejszej sprawie złożony został po terminie o którym mowa w art. 479³⁹ k.p.c., Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jedynie zaś na marginesie, rozważając przesłanki abuzywności kwestionowanego zapisu wzorca, Sąd Okręgowy wskazał, że nawet gdyby żądanie zawarte w pozwie podlegało kontroli, nie zostałoby uwzględnione.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucił Sądowi I instancji pominięcie zgłaszanych w pozwie wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego, a także naruszenie prawa materialnego, poprzez przyjęcie, iż wskazana w pozwie klauzula, zamieszczona we wzorcu umownym stosowanym przez pozwanego nie stanowi niedozwolonego postanowienia umownego.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uwzględnienie powództwa i uznanie wskazanego w pozwie postanowienia umownego za niedozwolone oraz zakazanie jego stosowania w obrocie z konsumentami oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, względnie zaś wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny oraz dokonał jego prawidłowej oceny prawnej przyjmując, iż powód nie wykazał, by pozwany w okresie o którym mowa w art. 479³⁹ k.p.c. stosował kwestionowane postanowienie umowne w obrocie z konsumentami.

Wobec braku zgłoszenia stosownego zastrzeżenia w trybie 162 k.p.c. przez zawodowego pełnomocnika reprezentującego powoda w toku postępowania przed Sądem Okręgowym, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutu apelacji związanego z oddaleniem przez Sąd I instancji zgłoszonego przez stronę powodową wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw techniki komputerowej oraz internetowej. Ubocznie natomiast wskazać jedynie można, że powyższy wniosek dowodowy trafnie Sąd I instancji uznał za nieprzydatny.

Zauważyć bowiem należy, że pozwany już do odpowiedzi na pozew dołączył wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, z którego wynika, iż z dniem 11 stycznia 2011 r. zawiesił działalność gospodarczą prowadzoną pod nazwą (...) /k. 16/, natomiast na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2013 r. wyjaśnił dodatkowo, iż

podjął ją ponownie w dniu 1 października 2012 r. jednakże choć numer NIP pozostał ten sam, to obecnie prowadzi on działalność pod inną nazwą i o zupełnie innym profilu /protokół rozprawy – k. 33/.

W kontekście powyższego, przyjąć należało, że pozwany zaniechał stosowania kwestionowanych postanowień umownych. Jak bowiem trafnie wskazał Sąd I instancji, a Sąd Apelacyjny to stanowisko w pełni podziela, stosowanie postanowień zamieszczonych we wzorcu umowy polega w istocie na wprowadzaniu wzorca do obrotu prawnego, poprzez oferowanie go konsumentom i proponowanie zawierania umów na warunkach w nim określonych. Pojęcie to jest zatem związane z momentem, od którego możliwe jest zawarcie umowy z użyciem tego wzorca, a tym samym skoro pozwany początkowo zawiesił prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą (...), a następnie zmienił jej profil i w ramach obecnie prowadzonej działalności Regulaminu zawierającego kwestionowane postanowienie już nie stosuje, to uprawniona jest konstatacja, iż kwestionowane postanowienie nie było już częścią oferty pozwanego.

Dowód przeciwny obciążał zaś stosownie do art. 6 k.c. w tym zakresie powoda, który jednakże jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy okoliczności by pozwany w okresie o którym mowa w art. 479³⁹ k.p.c. stosował kwestionowane postanowienie w obrocie z konsumentami nie wykazał.

Skoro pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 6 sierpnia 2012 r., tym samym, mając na względzie datę zawieszenia przez pozwanego działalności gospodarczej /11 stycznia 2011 r./ Sąd I instancji prawidłowo uznał, że powód nie wykazał, by w okresie sześciu miesięcy przez wniesieniem pozwu pozwany prowadził działalność gospodarczą w ramach, której stosował kwestionowane przez powoda postanowienie umowne, co z kolei oznacza, że w niniejszej sprawie zastosowania nie mógł znaleźć art. 479³⁹ k.p.c., zgodnie z którym z żądaniem uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone można wystąpić również wtedy, gdy pozwany zaniechał jego stosowania, jeżeli od tego zaniechania nie minęło sześć miesięcy.

Już zatem tylko z uwagi na powyższe powództwo podlegało oddaleniu. Termin określony w art. 479³⁹ k.p.c. ma bowiem charakter terminu prawa materialnego, a jego upływ prowadzi do utraty uprawnienia do wystąpienia z żądaniem uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone (H. Ciepla (w:) Kodeks postępowania cywilnego., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1834).

Wobec braku legitymacji biernej po stronie pozwanego, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, bez potrzeby odnoszenia się do pozostałych jej zarzutów dotyczących abuzywności kwestionowanej klauzuli.

Z tych też przyczyn, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.